

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 238

гр. Пловдив, 06.03.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, III СЪСТАВ, в закрито заседание на шести март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Славка Г. Димитрова
Членове: Силвия Ал. Цанкова
Екатерина Ст. Роглекова

като разгледа докладваното от Екатерина Ст. Роглекова Въззивно частно наказателно дело № 20235300600226 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 243, ал. 7 и 8 от НПК.

С определение № 1327/17.12.2022 г., постановено по ЧНД № 6422/2022 г., Районен съд – Пловдив е потвърдил Постановление от 27.10.2022 г. на Районна прокуратура – Пловдив, с което е прекратено наказателното производство по сл.д. № 365/2020 г. по описа на ОСО при ОП Пловдив и пр.пр. № 10321/2019 г. по описа на Районна Прокуратура Пловдив на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК - поради липса на престъпление по чл. 209, ал. 1 и такова по чл. 206, ал. 1, чл. 313, чл. 137, 138 и 309 от НК, като правилно и законосъобразно.

Подадена е въззивна жалба против определението на районния съд от А. М. К., с ЕГН ***** от с. К., обл. С., чрез адв. М. Г. от АК - П.. В нея са наведени оплаквания за неправилност и незаконосъобразност на обжалваното постановление и на постановеното от Районен съд – Пловдив определение, с което е потвърдено осъщественото с постановление на РП Пловдив прекратяване на наказателното производство. Навеждат се оплаквания, според които неправилно е възприета фактическата обстановка по повод извършените според жалбоподателя деяния, въз основа на която са изведени неправилни изводи за несъставомерност на същите като престъпление. Претендира се отмяна на обжалваните актове и връщане на делото със задължителни указания за допълнително разследване.

Районна прокуратура – Пловдив, уведомена за подадената въззивна частна жалба не е взима становище по нея.

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок и от легитимирано лице.

Настоящата инстанция, след като се запозна с доводите, изложени в жалбата, както и с материалите по делото и след като провери изцяло правилността на атакувания съдебен акт, намира подадената жалба за НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Досъдебното производство е образувано на 10.04.2020 г. с постановление на Районна прокуратура – Пловдив, за извършено престъпление по чл. 209, ал. 1 от НК, поради това, че на неустановена дата, след месец септември 2018 г. в гр. Пловдив, с цел да бъде набавена за себе си имотна облага е възбудено заблуждение в М. Д. К., с ЕГН *****, че ще бъдат полагани грижи за него, с което била причинена имуществена вреда на наследника му - А. М. К.. Лицето М. Д. К. /род. *** г. - починал на *** г./ имал един син – А. М. К.. След смъртта на съпругата му М. К. живял сам в жилището си в гр. П., ул. ****, като в последните години от живота си силно ограничил социалните си контакти. Синът му А. К. живеел в гр. С., заедно със съпругата си и дъщеря си, като последната заминала да учи в чужбина. Възрастният мъж бил с добро финансово положение. Проявявал интерес към спорт и изобразителното изкуство, като бил любител художник и рисувал картини, които държал в дома си. През 2010 г. здравословното му състояние се влошило, тъй като претърпял остър инфаркт на миокарда. Бил опериран успешно в гр. С., но постепенно се влошавал, макар да имал предписана терапия. Към 2018 г. отношенията със сина му взаимно охладнели и нито А. и съпругата му В. посещавали М., нито той им гостувал в С.. Домакинските грижи в жилището си М. възлагал на жени срещу заплащане. През м. септември 2018 г. М. К. наел св. Д. Х. М., която да почиства почасово жилището му и да пазарува, тъй като в последните години от живота си бил трудно подвижен. Д. Х. М. била родена през *** г. и семейна. Бързо между нея и съпруга ѝ от една страна и М.К. от друга се появили чувства на привързаност и близост. Възрастният мъж взел решение да се разпореди с апартамента си, който бил негова лична собственост в полза на Д. М. и съпруга ѝ. Освен жилището въззрастният мъж притежавал и парични влогове

в две банки /три банкови сметки/, с общ размер на спестяванията 52 360 лева, както и 12 броя картини с дървени рамки, на обща стойност 5 350 лева., съгласно назначената по досъдебното производство оценителна експертиза. В изпълнение на взетото решение М. К. подписа пълномощно в съзнание и дееспособност, с което последният упълномощава М. да го представлява пред нотариус по местонахождение на недвижимия имот, находящ се на ул. ***, като сключи договор под формата на нотариален акт за продажба срещу задължение за издръжка и гледане, включително и да договаря сама със себе си. Със същото пълномощно в полза на М. била учредена представителна власт да подписва от името и за сметката на М. К. и окончателните договори/нотариални актове за извършване на горепосочената разпоредителна сделка, както и да представлява упълномощителя пред различни институции във връзка с нея. С влязло в сила Решение № 260283/23.10.2020 г., постановено по гр.д. № 2799/2019 г. по описа на Окръжен съд – Пловдив, потвърдено с Решение № 260041/18.03.2021 г. по в.гр.д. № 633/2020 г. по описа на Апелативен съд – Пловдив, сключеният между М., в качеството ѝ на пълномощник на М. К., и последната договор във формата на нотариален акт за продажба на недвижим имот срещу задължение за издръжка и гледане №140, том 1, рег. №3357, дело №140 от 2019 г. бил прогласен за нищожен на основание чл. 26, ал. 2, предложение четвърто от ЗЗД. На 05.08.2019 г. било съставено друго пълномощно с нотариална заверка на помощник нотариус по заместване А. П.. Видно от текста на същото на /л. 46 т. 1 от сл.д. № 365/2020 г. по описа на ОСО при ОП Пловдив и пр.пр. № 10321/2019 г. по описа на Районна Прокуратура/ М. К. упълномощава Д. М. да го представлява пред всички банки на територията на Р. България; от негово име и за негова сметка да осъществява всички законови действия, свързани с откриване, закриване, внасяне и теглене на пари по банковите му сметки, левови или валутни; да извършва всякакви действия по управление и разпореждане със сметките, включително да внася в брой, да тегли в брой, както и да извършва всякакви други операции, допустими по закон.

Видно от заключението на назначената комплексна съдебно медицинско – психиатрична експертиза по разпити на свидетели и медицински документи М. К. страдал хронична застойна сърдечна недостатъчност, IV ф.к. исхемична болест на сърцето, исхемична кардиомиопатия, състояние след миокарден инфаркт, състояние след CABG

ХЗ, аневризма на лява камера, тежкостепенна трикуспидална инсуфициенция, пулмонална хипертония, застоен черен дроб, холелитиаза, стабилна ангина пекторис, предсърдно мъждене и трептене и гонартроза. Според експертите не са налице данни починалия да е страдал от психично заболяване, както и от друго психично разстройство. По време на престоя му в болница, /където починал на 29.08.2019 г./ въпреки тежкото му състояние, нямало признаци на дезориентираност, неадекватност, дементни прояви, както и прилагане на психотропни медикаменти. Починалият престанал да се храни три дни преди приема му в болница, като според експертите най – вероятната причина била рязко влошаване на здравословното му състояние. В заключението се сочи, че хроничните заболявания, от които страдал М. К. можело във всеки момент да се обострят, но тежкото му общо състояние при приема му в болничното заведение, най – вероятно се дължал на неадекватен контрол върху тях и непотърсена лекарска помощ.

С представеното пълномощно на 07.08.2019 г., преди смъртта на М. К., М. изтеглила от банковата сметка на мъжа сумата от 50 023 лв. Същото сторила на 21.08.2019 г. като изтеглила сумата от 2 000 лв., а на 26.08.2016 г. - 360 лв.

На 24.08.2019 г. възрастният мъж постъпил в УМБАЛ „Пълмед“ Пловдив, доведен от спешна медицинска помощ в много увредено общо състояние в III – ти стадий на застойна сърдечна недостатъчност като почива в болничното заведение на 29.08.2019 г. Същият ден Д. Х. М. попълва бланкова молба, в качеството си на наследник до мед. управител на УМБАЛ „Пълмед“ - гр. Пловдив, с която заявила, че желае покойника да бъде освободен от аутопсия и че няма възражения относно поставената диагноза и проведеното лечение. Д. К.а организираща погребението на възрастния мъж и поставила некролози в сградата, които сменяла редовно и организираща помен на покойния мъж. Тъй като не бил в близки отношения с баща си А. К. разбрал за смъртта му в края на месец ноември 2019 г. Контактите между двамата били редки, както твърдят свидетелите М., М. и свид. К., като от показанията на последната установява, че още докато покойникът живеел с дъщеря й синът на К. не се грижел за него и нямали чести контакти, а М. никога не бил говорил за сина си пред свидетелката К..

Както фактическите констатации, така и правните изводи на районния

съд, се споделят изцяло от настоящия съдебен състав като законосъобразни.

На първо място, следва да се посочи, че възникният съд изцяло споделя изложеното от ПРС по отношение на деянието по чл. 209 от НК. За съставомерността на деянието по посочения текст при приетата от прокурора форма на изпълнително деяние (възбуждане на заблуждение) е необходимо да се установи от обективна страна, че деецът със свои активни действия формира неправилни представи у измамения, относно определени факти, свързани с основанието или условията, при които се осъществява имущественото разпореждане. Заблуждението, формирано от дееца, е **пряката и непосредствена причина** измаменото лице да вземе решение да извърши акт на имуществено разпореждане, чрез който акт се причинява на последния или друго имотна вреда. При измамата деецът въздейства върху друго физическо лице, в чиято фактическа или разпоредителна власт се намира определено имущество, като последното представлява и предмет на престъплението. С оглед константната практика на ВКС по тълкуване и прилагане на разпоредбата на чл.209 от НК, за да е налице осъществен състав на престъплението се изискват два елемента – деецът изначално да не е имал намерение да изпълни онова, което е обещал и да не е имал възможност да го направи. Вредата в следствие на това разпореждане е свързана с намаляване активите /патримониума/ на пострадалия. Не на последно място измамникът действа вредоносно и в случаите, когато обективно е в състояние да изпълни поето задължение, но въпреки това още с поемането му не възнамерява да го стори.

По мнение на съда, за тези съставомерни елементи на инкриминирания престъпен състав, категорични и несъмнени доказателства не са налице. При така установеното от фактическа страна, обективно не се констатира действия по осъществяване на изпълнителното деяние на престъплението "измама". Липсват действия от страна на Д. Х. М. по формиране на заблуждение в починалия М. К.. Такива измамливи действия на М. би следвало да са създали невярна представа във възрастния мъж, че тя ще се грижи за него, за което ще се бъде сключен договор продажба срещу издръжка и гледане. От доказателствата по делото обаче се установява безпротиворечиво, че обективно такива действия, при това със съгласието и желанието на М. К. са предприети в периода през м. септември 2018 до смъртта на лицето през август 2019 г., като неколккратно заедно с мъжа си М. посещавала възрастния мъж в дома му, разговаряли с него, грижили се за хигиената в дома му и му носили храна, като дори на 02.11.2018 г. тримата заедно отпразнували осемдесет и четвъртия рожден ден на възрастния мъж, като за празненството се погрижила именно М.. За несъставомерността на деянието на М. в тази хипотеза, е без значение, че полаганите от нея грижи, в този ранен период от отношенията им, може и да не отговаря изцяло на нуждите на възрастния мъж, доколкото във времето би могло да се предприемат и по – активни действия по обгрижването му, но процесът по полагането им бил прекъснат от силата на външни фактори, какъвто се явява

и влошаване на здравословното състояние и смъртта на К.. Следва да се вземат предвид действията на М. и след кончината на възрастния мъж – организиране на погребението му, уведомяване на малкото познати на починалия за жалното събитие чрез залепване на некролози на видни места в сградата, където е дома му и организиране на помен за покойника. Всички тези действия водят до извода, че в случая не е била налице изначална невъзможност или липса на намерение у М. да изпълни поетото задължение към М. К., необходими за установяване субективната страна на състава на престъплението по чл. 209 от НК, а възникнала такава в хода на предприетите от тях обективни действия за това. Житейски оправдано е да се приеме, че при уговорка между Д. М. и М. К. последния да прехвърли в полза на М. собствеността на жилището си, тя и съпругът ѝ да се интересуват с какво имущество разполага възрастния човек, колко наследници има и в какви отношения се намира с тях. Именно в изпълнение на това иначе облигационно отношение са предприети действия, чрез упълномощаване на М. да представлява възрастния мъж пред нотариус по местонахождение на недвижимия имот, като сключи договор под формата на нотариален акт за продажба срещу задължение за издръжка и гледане, включително и да договаря сама със себе си. Следва да се приеме, че волята на починалия е да прехвърли собствеността на апартамента си в полза на М., като по настояване на нотариуса за защита интересите на прехвърлителя е определен именно този вид гражданскоправна сделка. От доказателствата по делото става ясно, че М. предприела действия именно в тази насока, които макар и спорни от морална гледна точка, не могат априори да бъдат оценени като демонстрация на намерението ѝ да ощети имуществено М. К..

Въззивната инстанция възприема изцяло съображенията на РС - Пловдив относно показанията на разпитаните по досъдебното производство свидетели и счита, че същите следва да се кредитират изцяло, тъй като се подкрепят и от комплексна съдебно медицинско – психиатрична експертиза, която от своя страна черпи изводите си на базата на анализ на медицинската документация. Самата експертиза отразява здравословното състояние на починалия в сравнително близък период от изповядване на сделката – 07.08.2019 г. В заключението ѝ е посочено, че от приложената медицинска документация няма данни М. Д. К. да страда или да е страдал от психическо заболяване, както и от друго психично разстройство. При приемането в болница и до смъртта му е описан като „контактен“, „адекватен“ и е бил подложен на изследвания, на които е указал съдействие. Нещо повече, няколко дни по – късно на 05.08.2019 г. пред друг нотариус – свидетелката А. К. П. - П. отново в ясно съзнание подписал пълномощно в полза на М., след като се запознал със съдържанието му.

Въззивната инстанция изцяло споделя доводите, изложени в Постановлението, потвърдени и от РС – Пловдив относно неналичието на съставомерно деяние по правна квалификация чл. 206 от НК от субективна страна. Престъплението по чл. 206 от НК може да бъде извършено само при

форма на вината пряк умисъл. Върховната съдебна инстанция е имала повод да подчертае важността на изследването и правилното изясняване на субективната страна на деянията, квалифицирани като длъжностно присвояване /обсебването по чл. 206 от НК по съществото си е присвояване, като разликата с длъжностното присвояване е само във връзката на субекта с предмета на престъплението/. Изпълнителното деяние при присвояването се изразява в окончателното разпореждане на дееца с повереното му имущество като със свое /в свой или чужд интерес/, без намерение за неговото връщане или заместване. В тази връзка следва да се изследва не само какви разпоредителни действия е извършил дееца, но и с какъв умисъл е сторил това – с намерение за отклонение на имуществото от патримониума на собственика или с намерение за връщане. Доколкото присвоителното намерение е елемент от субективната страна на престъплението обсебване, то същото се проявява чрез извършване на определени конкретни действия на дееца в обективната действителност. Тоест, действията обективират умисъла, когато се касае за умишлено престъпление, какъвто е и настоящия случай. В настоящия случай безспорно не са извършвани разпоредителни действия от страна на семейство М., тъй като последните само са съхранявали движимите вещи – картини и пари в дома си. Съвсем правилно първоинстанционният съд е приел, че е налице формиран извод за дарствено намерение в съзнанието на М. при гореописаната фактическа обстановка. Касае се за взаимно влошени взаимоотношения между М. К. и наследниците му като отказът на М. да върне посочените вещи се дължи именно в убеждение ѝ че същите и са отстъпени от покойния мъж, считайки се за негов правоприменик. По делото са положени необходимите усилия за разкриване на обективната истина, като са събрани съответните гласни и писмени доказателства, имащи отношение към предмета на доказване. След техния анализ и обсъждане прокурорът и първоинстанционният съд са формирали правилно мнение за липса на престъпление по чл. 206 от НК, тъй като не е налице пряк умисъл относно горепосочените обстоятелства, относими към интелектуалния и волеви моменти на субективната страна на престъплението.

Следва да бъдат потвърдени и изводите в Постановлението за прекратяване на наказателното производство, потвърдени и от РС – Пловдив относно неналичието на престъпление по чл. 309 от НК. Преценявайки нормата на чл. 243 ал. 4 от НПК и престъплението по чл. 309 от НК, първоинстанционният съдът правилно е приел, че съставът на престъплението не реализира като резултат увреждане на определена категория лица. Жалбоподателят няма качеството на пострадало лице /не може да встъпи в процеса като граждански ищец и да предявят граждански иск/, тъй като в състава на престъплението по Глава IX, раздел IV, а именно чл. 309, ал. 1 от НК, което е в раздел „Документни престъпления“, причиняването на вреда на определен субект не е предвидено като елемент от обективната му страна. Т.е. не е налице пострадало лице или ощетено юридическо лице, което да включва в състава си съставомерни вреди - било то имуществени

или неимуществени. В цялост е прието, че жалбоподателят няма активна процесуална легитимация в процеса, не притежава правото на жалба, но се е произнесъл, с оглед цялостна проверка на законосъобразността на атакувания съдебен акт. Настоящия съдебен състав намира за правилни и в съответствие с закона и с цялостната съдебна практика изводи за липса на документно престъпление.

На следващо място, въззивния съд споделя изцяло изложеното в постановлението за прекратяване на наказателното производство, потвърдено и от Районен съд – Пловдив за престъплението по чл. 313 от НК, с предмет декларация по чл. 66, ал 2 от ЗМИП от 07.08.2017 г., дадена по нотариално дело № 140/2019 г. по описа на нотариус С. П. с предмет нотариален акт за прехвърляне на собственост на имот срещу издръжка и гледане. При този вид договор едно лице /прехвърлител/ прехвърля правото си на собственост върху недвижим имот на друго лице /приобретател/, което поема задължение да полага грижи за него до края на живота му. Именно в насрещната престация на приобретателя /полагането на грижи за прехвърлителя/ се състои разликата с договор за продажба, при който насрещната престация е плащане на определена цена, което от своя страна налага изследване на произхода на парите по облигационната сделка. Изпълнителното деяние на престъплението по чл. 313 от НК се изразява в това, че деянието уврежда обществените отношения, свързани с реда за създаване на документи, поради което нормата санкционира лъжливото документирание. С криминализирането на деянието се цели създаване на сигурност на обществените отношения, на гражданския оборот, като цяло и се стимулират физическите лица към деклариране на верни обстоятелства, в случаите, когато декларирането им е въздигнато в средство за доказване на тези обстоятелства. Т.е. законодателят е преценил, че определени правнорелевантни факти ще бъдат установени по реда на декларирането им от съответните лица и невярното деклариране е скрепено с наказателна отговорност, без да се изисква настъпването на някакъв вредоносен резултат. Тъй като сключената между М. К. и Д. М. сделка е договор за продажба на недвижим имот срещу задължение за издръжка и гледане не се създава задължение за страните по нея за попълване на декларация по 66, ал 2 от ЗМИП по нотариалното производство по прехвърляне на имота и не налага изследване наличието на данни за престъпление по чл. 313 от НК, доколкото не е налице обективен признак от състава на престъплението.

На следващо място, по отношение на наведените в жалбата твърдения за наличие на престъпление по чл. 137 и 138 от НК, въззивният съд изцяло се солидаризира с изложеното в обжалваното първоинстанционно определение. При формалните престъпления, каквото е и zlepоставянето няма изискване за настъпване на някакъв конкретен престъпен резултат. Същите се считат за довършени с осъществяване на самото изпълнително деяние в действителността. От обективна страна състава на престъпната деятелност възведена в диспозицията на чл. 137 от НК включва изпълнително деяние,

състоящо се от два акта. Първият акт на изпълнителното деяние се изразява в излагане на опасност на лице, лишено от възможността да се самозапазва поради малолетство, престарялост, болест или изобщо поради своята безпомощност. Този акт може да бъде осъществен както с действие, така и чрез бездействие и се характеризира с това, че деецът с едно предходно поведение е поставил в опасност живота на пострадалото лице и след като тази опасност е била факт, същият не е предприел действия за нейното отстраняване, в което се проявява вторият акт от изпълнителното деяние. Също така е необходимо от обективна страна лицето, чийто живот се застрашава да не притежава възможност за самосъхранение, без чужда помощ. Съгласно чл. 138 от НК наказателна отговорност носи всяко лице, което съзнателно не окаже помощ на лице, за което е длъжно да се грижи и което се намира в опасност за живота си и няма възможност да се самозапази поради престарялост, болест или поради своята безпомощност, в случаите, когато е могъл да окаже помощ. За разлика от предходния текст тук обективната страна на престъплението включва в себе си изпълнително деяние, чиято форма на осъществяване е само чрез бездействие. Деецът не трябва да е създал опасността за живота на другото, а само да вижда, че съществува такава реална опасност, но не е оказал помощ. Най – често задължението за грижа произтича по силата на законова разпоредба, например чл. 124, ал. 4 от СК урежда задължението на децата да уважават своите родители, баба и дядо и да им помагат, като имат същото задължение и към другите членове на семейството, както и на съпруга към родителя си, а ал. 5 на същия текст предвижда задължението на вече пълнолетните деца да се грижат за своите възрастни или болни родители. Аналогично е задължението на задължението на родителите към децата, прогласено в чл. 125 от СК. В конкретния случай задължението е възникнало по силата на гражданскоправна сделка. Доколкото е настъпил обаче вредоносен резултат, а именно смъртта на възрастния мъж, съвсем правилно първостепенния съд е възприел, че не притежава необходимата компетентност да разгледа делото.

Следва да се подчертае, че районният съд е подложил на своя самостоятелна оценка събраната доказателствена съвкупност, но е видно, че същата изцяло съвпада и с дадената такава от държавния обвинител, при което правилно първия съд е приел, че прокурорът не е допуснал съществено процесуално нарушение при своето произнасяне, тъй като е извършил цялостен анализ на относимия към предмета на доказване материал. В случая правилно първият съд е приел, че в хода на досъдебното производство са изяснени всички относими към предмета на доказване фактически положения, поради което и актът на първия съд не търпи критика.

Доколкото материалите по делото водят до един еднозначен извод, съвпадащ с крайния резултат възприет от районния съд, а също така и

доколкото в хода на досъдебното производство е спазен принципът залегнал в чл. 13, ал. 1 и ал. 2 НПК, то по мнение на настоящия въззивен съдебен състав, следва да бъде потвърдено определението на РС - Пловдив, с което е потвърдено постановление на РП - Пловдив за прекратяване на наказателното производство, като правилно и законосъобразно. Това е така, защото в случая прокурорът в изпълнение на своите задължения е взел всички мерки за разкриване на обективната истина, а тя се разкрива по реда и със средствата предвидени в НПК, за което в случая са събрани и приложени по делото всички необходими и относими за правилното решаване на делото писмени документи и гласни и писмени доказателствени средства, както и способности за доказване. При това положение волята на държавния обвинител не е опорочена, а напротив същата е ясна и точна и като такава, правилно е възприета от първата съдебна инстанция. Също така в хода на досъдебното производство са използвани в нужната степен и обем възможностите на предоставения от НПК инструментариум от процесуално-следствени действия и въз основа на тях в хода на разследването са установени релевантните за предмета на доказване факти. При това положение събирането на допълнителни доказателства не би довело до друг различен от възприетия по делото изход от страна на първия съд, за изясняване на релевантни за престъпленията по чл. 209, ал. 1 и такова по чл. 206, ал. 1, чл. 313, чл. 137, 138 и 309 от НК.

По отношение на веществените доказателства настоящата съдебна инстанция изцяло споделя изводите на първостепенния съд, които са залегнали и в мотивната част на ТР № 2/12.11.2014 г. по тълк. дело № 2/2014 г. на ВКС, ОСНК, а именно, че „правният спор да бъде разгледан като обективизирано по какъвто и да било начин противоречие между поне две насрещни твърдения било по фактите, било по правното им значение относно спорната вещ“. Това налага извода, че същите не подлежат на връщане до окончателното разрешаване спора по гражданскоправен ред.

По изложените съображения, настоящата инстанция намира, че постъпилата жалба е неоснователна, а обжалваното определение – правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено.

Ето защо и на основание чл. 243, ал. 7 НПК, Пловдивският окръжен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 1327/17.12.2022 г. по ЧНД № 6422/2022 г. на Районен съд- гр. Пловдив, с което е потвърдено Постановление на Районна прокуратура Пловдив от 28.10.2022 г. за прекратяване на наказателното производство по сл.дело № 365/2020 г. по описа на РП - Пловдив, пр. пр. 10321/2019 г. по описа на Районна прокуратура Пловдив.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____